

Kun et kampklart fællesskab kan sikre godt OK-resultat

28. januar 2020

Af APK, Arbejderpartiet Kommunisterne

Overenskomstresultatet sidste gang var elendigt. Denne gang forventes der ikke bare et langt bedre resultat. Nu skal der ske en forandring. Nu skal arbejderklassens centrale krav indfries:

- Nedsat arbejdstid til 30 timer om ugen med fuld lønkomensation – som værn mod nedslidning og stigende fleksibel arbejdstid og pensionsalder
- Reelle store kollektive lønforhøjelser
- Hævelse af mindstelønnen til mindst 180 kr. – stop for social dumping – stop for løndumping

I årevis er det arbejderne der har måtte holde igen, mens direktørlønninger og aktieudbytter bare stiger.

Det nytter ikke at en gruppe går selv. Der er brug for en samlet aftale på hovedpunkterne for alle. Derefter kan de forskellige brancher forhandle deres specifikke behov.

Solidariteten udvikles nedefra på tværs af faggrupper og brancher gennem at sætte handling bag kravene. Der må holdes faglige møder, forberedes aktioner. Vi kan kun opnå gode resultater, hvis arbejdsgiverne er truet på pengepungen. Det bliver de af faglige aktioner, arbejdsnedlæggelser, ikke af klapsalver og røde løbere ved

forhandlingsstederne. Kampfællesskabet opbygges der hvor man står sammen om de centrale krav, bygger på den tværfaglige solidaritet og solidariteten fra de arbejdsløse og de offentligt ansatte. Det er det der må handles på, inden løbet er kørt.

En effektiv NEJ-kampagne må forberedes, så den er klar, hvis og når der bliver brug for den. Denne gang må classesamarbejdets sammenkædningsregler brydes – og ikke store Nej grupper, der igen tromles henover. Blicher en konflikt og strejker nødvendig skyldes det ikke uro- og ballademagere, men at kravene ikke er indfriet.

Erfaringen fra OK 17 viser, at få brudt med fagtoppens magtmonopol til at diktere overenskomstkampen bliver en af de tunge, men nødvendige opgaver denne gang, hvis der skal skabes resultater. Kun det kan udløse arbejderklassens kampkraft.

*Arbejderpartiet Kommunisterne, APK
28. januar 2020*

Men bakker forhandlerne os op?

27. januar 2020

Aktionsparolen "Vi bakker vores forhandlere op" bliver igen trukket frem ved dette års OK20. Efter det elendige resultat som forhandlerne fik hjem sidste gang ved OK17, og med måden de tromlede hen over de store nejgrupper, må man klog af skade også vende spørgsmålet om. Bakker fagbevægelsens topforhandlere arbejdspladsernes OK-krav op – og hele vejen?

Det har vi til gode at se. Det er endnu ikke sket. I OK20 har de indtil nu haft travlt med at sikre en hetzkampagne overfor de grupper indenfor især bygge og transport, der har meldt ud, at de denne gang er parate til at sætte handling bag kravene og stemplet dem som bøller og uromagere.

Der er ingen tvivl om, at noget af det den socialdemokratiske fagtop og regering frygter allermost er en overenskomst situation og OK-kamp, der løber ud af deres stramme greb og kontrol. De har for længst lagt en fælles slagplan, for hvordan de bedst kan sikre dette. Noget de har årtiers erfaring i, og hvor de har hele klassesamarbejds apparatet til deres rådighed.

Socialdemokratiet tillægger transportområdet en nøglerolle, for som de siger "at minimere risikoen for en storkonflikt". I forsøg på at dæmpe kravet om stop for social dumping med en hævelse af mindstelønnen på mellem 20-50%, fik fagtoppen og regeringen sammen med arbejdsgiverne strikket en lov om mindsteløn på transportområdet sammen. Hvilket regeringen så fik vedtaget lige inden forhandlingerne på transportområdet gik i gang. En lov der er mere pynt end lagkage og reelt set ikke løser problemet eller dæmmer op for de store konsekvenser af social dumping.

Det centrale arbejdstidskrav om 30 timers arbejdsuge med lønkomensation synes at

være blevet usynligt fra forhandlerne side. Ligesom nedslidning og den vanvittige pensionsalder er blevet udskudt til en regeringsforhandling efter OK20 er afsluttet. Det er deres fælles håb at denne manøvre kan lykkes. Det samme gælder afskaffelsen af den sorte dagpengereform, som socialdemokraterne gang på gang lover at ændre. Den er udskudt med mindst et år. Så samtidig med massefyringer fra store virksomheder som Danfoss og FL Smidth står de arbejdsløse kollegaer til igen at få ingenting ved denne OK, mens arbejdsgivernes uhæmmede ret til at fyre folk står uantastet.

Der er ingen tvivl om hvad fagbevægelsens klassesamarbejdsfolk mener med aktionsparolerne "vi bakker op om vores forhandlere" og "stem og bestem". Den aktion de lægger op til, er passivitet, vent, gør ikke noget, før løbet er kørt. Det er det modsatte der er brug for, for at kunne sætte handling bag kravene. Og der er ingen tvivl om, at det er den erfaring mange tager med sig fra sidste OK.

Et argument som nogen dækker sig bag ved er: jamen, vi kan jo ikke andet end at bakke op om forhandlerne. Forhandlerne skal vide vi står bag dem, så de kan lægge pres på arbejdsgiverne. Men det eneste der kan presse arbejdsgiverne er en kampvillig arbejderklasse, der ikke lader sig spise af med et lunkent forhandlingsresultat og klassesamarbejdsforlig. Både forhandlerne og arbejdsgiverne skal vide at der fortsat organiseres og mobiliseres, så man er forberedt på at kæmpe kravene igennem, uanset forhandlerne ikke leverer.

Resultater i OK20 kan kun skabes nedefra!

7. januar 2020

Af Arbejderpartiet Kommunisterne, APK

OK20 om de kommende overenskomster på det private arbejdsmarked starter med det nye år. Der har længe været langt op til, at denne gang skal der reelle resultater på bordet.

Kravene fra arbejdspladserne er klare: Klækkelige lønstigninger, en minimums- og mindsteløn der berettiger til højeste dagpengesats (156 kr.), kollektiv nedsættelse af arbejdstiden til 30 timers arbejdsuge med fuld lønkompensation, værn mod social dumping og kædeansvar.

Overfor det kræver Dansk Industri endnu mere fleksibel udnyttelse af arbejdskraften, udvidet arbejdstidsnormer og faggrænser. Og trods rekordstigninger på overskud, direktørlønninger og udbytte pr. arbejdstime, så kniber det gevaldigt med at finde penge til arbejderne og lønstigninger.

Arbejdsgiverne og deres medier har længe ført propagandakrig mod de grupper af arbejdere, der ønsker at sætte magt bag OK-kravene og ikke bare bøje sig efter krummer fra de stores forhandlingsbord.

I OK17 kørte fagtoppen hen over NEJ'et fra et flertal af arbejdspladserne og medlemmerne i 3F, Fødevareforbundet NNF, Malerforbundet og Dansk Jernbaneforbund. Det skete gennem de totalt udemokratiske sammenkædningsregler for urafstemningerne.

Heller ikke bagefter blev nej'et respekteret, det fik mundkurv på. Det er langt fra første

gang classesamarbejdspolitikken har brugt den slags metoder. Men denne gang må det være afstemningsreglerne der skubbes til side – og ikke arbejderne, når et Nej bliver nødvendigt.

Arbejdsgiverne skal vide, at nok er nok. Også CO-Industri og fagtoppens øvrige forhandlere skal vide at lunkne og usolidariske aftaler vil blive mødt med et NEJ og om nødvendigt med strejke.

At få brudt med fagtoppens magtmonopol til at diktere overenskomstkampen bliver en af de tunge, men nødvendige opgaver denne gang, hvis der skal skabes resultater. Det kan ingen gruppe vinde alene. Der må organiseres og udvikles en bred solidaritet på tværs af faggrupper, både i og udenfor de fagorganiseredes rækker.

Nyliberale tunger påstår at tiden er løbet fra kollektive overenskomster, at hver enkelt må føre sin egen forhandling. Der er tværtimod mere end nogensinde brug for kollektive rettigheder og fælles kamp – Sammen om OK20. Arbejderbevægelsens ordsprog gælder endnu: *“Enhver, som kæmper, kan tabe! Men hvis du ikke kæmper, har du allerede tabt!”*

Kvindernes internationale kampdag: Kvinder i Kamp inviterer til 8. marts i Christianshavns Beboerhus

23. januar 2020

Igen i år sætter Kvinder i Kamp kvinders liv og kamp i centrum på kvindernes internationale kampdag. I København bliver 8. marts-fejringen ligesom sidste år holdt i Christianshavns beboerhus. KPnet har talt med Marie fra Kvinder i Kamp og spurgt hende om tankerne bag.

-På kvindernes kampdag er der brug for et arrangement der koncentrerer sig om kvindeundtrykkelsen og sætter arbejderkvindernes kamp i centrum. Vi er kvinder i en tid og et land, hvor der bliver myrdet en kvinde om måneden, hvor tusindvis af kvinder og deres børn forarmes under kontanthjælpsloftet og hvor de eneste boliger der er i nærheden der er til at betale skal rives ned pga "ghettopakken". Derfor har vi brug for som kvinder at gå sammen og bruge kampdagen til at rejse vores krav, siger Marie og fortsætter:

-Vi står også midt i en overenskomstkamp, hvor kravene om mere i løn og kortere arbejdstid viser hvor svært det er at få arbejdsliv og familieliv til at hænge sammen både økonomisk og tidsmæssigt. Vi vil have muligheden for at leve – og både at arbejde og have børn uden at knække sammen på det.

-Derfor skal vi have mere løn og en kortere arbejdstid og derfor skal vi have ordentlige normeringer i institutionerne nu. Det er tid til at der kommer handling og ikke mindst penge bag alle politikerordene om minimumsnormeringer.

Om programmet

8. marts er i år en søndag og Kvinder i Kamp har derfor lagt arrangementet om

eftermiddagen fra kl. 14-17. Gruppen er stadig i gang med at sætte programmet sammen, men der vil være politiske taler og derudover vil der som altid være et formidabelt kulturelt program med livemusik. Eftermiddagen vil også byde på et program for børnene, så de kan blive meningsfuldt underholdt, mens de voksne diskuterer politik.

Kvinder i Kamps paroler for kvindernes internationale kampdag 2020 er:

- **6 timers arbejdsdag – 30 timers arbejdsuge med fuld løn- og personale kompensation**
- **Minimumsnormeringer nu – for retten til et sammenhængende arbejdsliv og familieliv**
- **Stop volden mod kvinder**
- **Reel ligeløn nu – reelle lønstigninger**
- **Skrot de asociale reformer**
- **Stop privatisering og nedskæringer – flere varme hænder**
- **Væk med ghettopakken – For en billig bolig til alle**
- **Stop dansk krigsdeltagelse**
- **International solidaritet med kvinders kamp i hele verden**

Der vil kunne købes mad og drikke.

Arrangementet finder sted søndag den 8. marts 2020 kl 14-17 i Christianshavns beboerhus

Alle er velkomne – både kvinder, mænd og børn

Programmet opdateres løbende – så følg med på [Kvinder i Kamps facebook](#)

Også i Odense og Århus er Kvinder i Kamp i gang med planlægningen af 8. marts

Hænderne væk fra Iran! USA ud af Mellemøsten!

24. januar 2020

Udtalelse fra Irans Arbejderparti, Toufan om den seneste udvikling i Mellemøsten

DE AMERIKANSKE IMPERIALISTER SKAL HOLDE HÆNDERNE VÆK FRA IRAN OG IRAK!

På baggrund af USA's mord på Qassem Soleimani og den iranske og øvrige verdens svar på dette, vil vi give vores partiers holdning til sagen og undersøge virkningerne af denne amerikanske terrorhandling i Iran og verden.

General Soleimani var en general, der frivilligt gik i krig mod Iraks militære invasion af Iran, han forsvarede landets territoriale integritet og blev efterhånden en fremtrædende militær strateg. Qassem Soleimani tog også ledelsen i kampen mod ISIS, især på det tidspunkt, hvor USA's støttede terrorister var på vej til Baghdad med håbet om at nå helt frem til Teheran. General Soleimani besejrede ISIS's morderiske fremfærd ved at etablere en forenet front og opbygge para-militære grupper, som Harhad al-Shaabi (folkelige mobiliserings styrker) i Irak.

Qassem Soleimani var, som en erfaren militærmand og diplomat, en populær og respekteret general, ikke kun i store dele af det iranske samfund, men også i hele regionen og blandt mange verdensledere.

Ifølge dokumenter fra den internationale presse og den irakiske premierminister Adel al-Mahdi 's erklæring, så rejste Soleimani til Irak efter indbydelse fra den irakiske regering for at gennemføre forhandlinger mellem Iran og Saudi-Arabien. I et interview har Al-Mahdi afsløret USA's løgne om, at "vi havde de nøjagtige oplysninger, om at Soleimani var kommet for at myrde amerikanere i Irak".

Al-Mahdi erklærede: "som en officiel oplysning kan jeg sige, at klokken otte om morgenen, havde jeg et møde med general Soleimani. Jeg ønskede at give ham det saudiske brev, der handlede om udviklingen i Irak og freden i regionen."

Faktum er, at den iranske regering længe har forsøgt at sætte en stopper for den uro, som USA har skabt i regionen.

Amerikansk imperialisme, der kommer 8.000 kilometer herfra, har opbygget snesevis af militær- og terroristbaser omkring Iran, har besat regionens territorier, har konspireret og saboteret de formelle, juridiske og legitime regeringer i regionen, og er en magt der skaber spændinger i Mellemøsten.

Den iranske regerings politik i regionen omfatter fjernelse af spændinger i regionen, forebyggelse af krig og ødelæggelse, krav om tilbagetrækning af udenlandske tropper fra regionen og etablering af en partnerskabsaftale med den Persiske Golfs stater, der garanterer sikkerheden i regionen. Hvis de gennemføres, vil disse politikker primært tjene de nationale interesser og arbejderklassens og det iranske folks interesser.

Israel er det eneste land, der nyder godt af kaos i regionen og ønsker at afbryde ethvert forsøg på forsoning, samarbejde og fred. Der finder fortsat provokerende israelske aktioner sted i Irak, bombningen af Syrien, missilangreb rettet mod iranske skibe i det Røde Hav – mens de beskylder Saudi-Arabien for det – samt andre israelske sabotagehandlinger i den Persiske Golf, der er sket for at forhindre de arabiske lande fra at nærme sig Iran.

En sådan tilnærmelse vil være af strategisk betydning i regionen. Det vil styrke den palæstinensiske befrielsesbevægelse og begrænse israelerne, så de ikke kan udnytte

splittelserne i regionen til gavn for dens egne ekspansionistiske og spændingsskabende mål. Det er grunden til at politiske analytikere gentager, at Trump er blevet brugt af sin zionistiske rådgiver og har opfyldt Israels ønske, uden at tænke på konsekvenserne af disse handlinger. Bag mordet på Qassem Soleimani ser man den israelske zionismes beskidte hænder.

Irans Arbejderparti, Toufan fordømmer på det kraftigste det Trump-bestilte mord på Qassem Soleimani, en velkendt iranske embedsmand, der var rejst til Irak til en forhandling med Saudi-Arabien. Det er en manifestation af statsterrorisme. Denne kriminelle handling fra Trumps side er en klar krænkelse af nationernes rettigheder, universelt anerkendte normer og standarder, og en trampen på de opnåede resultater for menneskerettigheder og globale aftaler.

Retten til national suverænitet er en demokratisk rettighed, som alle lande i verden har, uanset ideologi, landets størrelse, statens karakter, religion, race, sprog osv. Præsident Trump har gennem ordren til at udføre mord kastet denne rettighed i skraldespanden. Alle lande i verden, med undtagelse af Israel, fordømte denne terrorhandling. Trumps afskyelige forbrydelse blev fordømt af FN'S generalsekretær.

National suverænitet og demokratiske rettigheder er rettigheder, der er uafhængige af regeringers natur. Demokratiske rettigheder kan ikke gradbøjes. Kun tyranner og fascister anerkender ikke disse universelle rettigheder i den nuværende verden. Mænds og kvinders rettigheder er lige, uanset om de er fra arbejderklassen eller fra borgerskabet. Det gælder også for den nationale suverænitet og de rettigheder, som vores land Iran har. Man kan ikke benytte den iranske regerings sammensætning eller ideologi i til at benægte de rettigheder, der tilhører Iran som et land med en lang historie.

Da nyheden om mordet på Qassem Soleimani nåede Iran, rejste der sig en vrede i samfundet, fordi vores nation ikke tolererer ydmy-

gelse og krænkelse af Irans nationale suverænitet. Millioner af mennesker gik på gaden i mange byer for at protestere og deltage i begravelses-processionen.

En nation, der gik på gaderne i kærlighed til sit land i november 2019 og som har mistet sønner og døtre i kampen mod det undertrykkende regime i den Islamiske Republik. Som ikke vil sætte ønsket om hævn over regimet over en underminering af deres land, og som ikke vil bøje sig for Trumps terrorhandling.

Den iranske regerings straf for dens forbrydelser må kun afgøres af det iranske folk, ikke af Trump eller Netanyahu. Dette budskab blev sendt fra den iranske nation til alle verdens bøller og til den iranske forræderiske opposition. Det iranske folk elsker deres land, er fulde af national stolthed, skelner mellem Iran og den Islamiske Republik, og er klar til at udføre en forenet modstand mod enhver udenlandsk aggression.

Alle hørte Trumps meddelelse om, at han vil ødelægge Irans kulturarv. Det er den samme mand, der stemplede det iranske folk som terrorister. Umiddelbart efter meddelelsen kom, begyndte den pro-amerikanske og pro-israelske iranske opposition, der havde indset omfanget af kriminaliteten i Trumps meddelelse, at omformulere dets indhold. De hævdede, at Trump ikke engang selv forstod sine egne ord, at han mente "religiøse steder", og "Qom Seminary".

At sige, at iranske århundreder gamle moskeer ikke er en del af Irans kulturarv: hvor betændt skal en hjerne være for at tænke det! Denne skandaløse påstand blev fabrikeret af den iranske falske opposition for at bedrage offentligheden, når hele verdenspressen kritiserede Trumps bekendtgørelse og forsvarede Irans kulturarv, og når UNESCO's ledelse i FN erklærede det for en kriminell krigshandling.

Ikke krig, ingen sanktion, ingen militær aggression

Vores parti modsætter sig ødelæggelsen og opløsningen af Iran og bekæmper den iranske falske oppositions støtte til imperialismen og zionismen. Et opgør med det kapitalistiske regime i den Islamiske Republik er det iranske folks pligt og opgave. At være mod sanktioner og krig er ikke ensbetydende med at acceptere ydmygelse. Det iranske regime siges at søge samtaler med USA bag kulisserne. Dette er et borgerligt princip for diplomati i verden, og det er ikke det der er det store problem her. Det afgørende er, hvad der kommer ud af dette kompromis.

Hvis modstanden mod mordet på Qassem Soleimani og presset fra Iran og verden mod USA fører til gennemførelse af atomaftalen, ophævelse af sanktionerne og tilbagesendelse af Irans ulovligt beslaglagte aktiver, vil det naturligvis være i iranske folks interesse. Men hvis disse forhandlinger finder sted med det formål at vinde tid og krænke Irans rettigheder, vil det blive betragtet som en forræderisk handling begået af regimet i den Islamiske Republik.

I dag er de amerikanske imperialister og deres allierede blevet mere og mere isolerede i verden og i regionen. Hvis USA ikke giver indrømmelser under dagens betingelser, vil det aldrig give nogen indrømmelse, og risikoen for krig vil vokse. Det er i vores hjemlands interesse at trække sig tilbage, hvis de mål, der er anført ovenfor, er opnået, og hvis ikke, vil alle imperialismens interesser i regionen være truet.

Hvad skal der gøres?

Det første skridt i retning af en politisk løsning på det nuværende dødvande i vores land er at danne en folkelig, revolutionær front. Dannelsen af sådanne fronter er kun mulig ved at skelne mellem venner og fjender af det iranske folk. Efter vores mening går der en skillelinje mellem dem, der går hånd i hånd med imperialisterne og de kræfter, der støtter folket. Enhver økonomisk sanktion og militær intervention bør fordømmes. Neoliberale økonomiske politikker, korrupsion og underslæb og politisk undertrykkelse bør

fordømmes. Enhver politisk ændring må betragtes som en intern opgave for det iranske folk. Båndet mellem arbejdernes og det arbejdende folks demokratiske rettigheder og social retfærdighed og kampen mod imperialismen og dens lejesoldater definerer identiteten og karakteren af et sådant revolutionært og folkeligt alternativ.

Der er ingen tvivl om, at mordet på Qassem Soleimani og faren for en udenlandsk krig har påvirket klassekampen og har givet regimet en pause. Men disse virkninger er kortvarige. Berøvet deres rettigheder og konfronteret med fattigdom, diskrimination og undertrykkelse, vil folket rejse sig igen. Udenlandske trusler har altid været brugt af myndighederne i den Islamiske Republik til at forene folk bag deres magt. Disse trusler retfærdiggør koncentrationen af magten i hænderne på nogle få autoritære og omdanner samfundet til et samfund i krigstilstand. Faktisk tjener imperialisternes trusler objektivt fortsættelsen af despotisme i Iran og styrker Velayat-e Faqihs regime (reglen om den øverste leder). Fjernelsen af ekstern fare og ophævelse af ulovlige sanktioner er til fordel for bevægelsen af arbejdere og arbejdende, og de fremmer betingelserne for at styrke klassekampen.

Nedskydning af passagerfly

USA-imperialismens krigsophidsende, aggressive, spændingsskabende og ulovlige politik har skabt en atmosfære af usikkerhed rundt om i verden. Ingen steder i verden nyder de Forenede Nationers juridiske sikkerhedsrettigheder beskyttelse. Magtens sprog og mobning har det sidste ord. En gyldig lov i verden er blevet Genghis lov: Han, der har mere magt har mere ret. Denne usikkerhed og spænding var reglen ikke kun i det Iran-irakiske luftrum, og da en iransk embedsmand i Irak blev myrdet, eller da et ukrainsk passagerfly i Iran blev ramt af missiler.

I 2014 blev et Malaysisk passagerfly også offer for NATO'S terroristiske atmosfære i konfliktzonen i Ukraine, en atmosfære, der

var produktet af klar aggression og indblanding fra NATO'S og USA's side i ukrainske indre anliggender og skabelsen af krigslignende forhold.

Katastrofen med nedskydningen af det ukrainske fly i Iran, som også dræbte mange af vores landsmænd, er hverken den første eller den sidste i det spændings-eskalerede klima, der er et produkt af USA's politik. Den amerikanske regering er direkte ansvarlig for disse katastrofale begivenheder.

Hvad angår Irans regime, har den manglende gennemsigtighed og løgne om begivenheden gjort mange iranere vrede. Disse løgnere vil aldrig genvinde det iranske folks tillid. Det iranske folk bekymrer sig, når de ser, at de amerikanske, canadiske og australske efterretningstjenester kendte alle regimets hemmeligheder i denne begivenhed endnu hurtigere end mange højtstående myndigheder i landet. Det iranske folk frygter med rette en sådan usikkerhed. De ønsker at vide, om regimet er kompetent eller bare praler, når de hævder at kunne forsvare Irans luftrum mod amerikanske krydsermissiler. Folk har ret til at kræve, at regimets inkompetente islamiske embedsmænd træder tilbage.

Den store iranske nation er parat til at kæmpe mod USA's aggression på trods af den indenlandske undertrykkelse, den har stået overfor i 40 år. Imperialisterne udnytter også regimets kroniske utilstrækkelighed og løgne. Som en gentagelse af den syriske erfaring, deltog den britiske ambassadør i en studenterprotest og præsident Trump sendte en besked på farsi til de studerende om, at de kunne regne med støtte fra den amerikanske regering. Det er uklart, hvilke mystiske kilder der har informeret den britiske ambassadør, så han kan deltage i en studenterprotest. Nu kan vi vente os imperialistiske håndplukkede skarpskytte agenter i Iran!

Vores parti kræver, at de inkompetente embedsmænd træder tilbage. Vi opfordrer til en offentlig retssag mod disse embedsmænd med tilstedeværelsen af verdenspressen. Den

høje spænding og usikre atmosfære skabt af Trump administrationen, der resulterede i tragedien med nedskydningen af det ukrainske fly skal bringes frem i lyset i retslokalet.

Imperialisternes mord og deres manglende respekt for menneskeliv skal afsløres gennem en offentlig retssag. Vi fordømmer på det kraftigste USA's intervention og Trumps tale og den britiske ambassadørs skamløse tilstedeværelse i anti-regime demonstrationer i Iran. Disse indgreb skader det iranske folks demokratiske kampe for frihed, fordi de er hykleristiske og sår splittelse og undertrykkelse. Irans folk, ikke præsident Trump eller den britiske ambassadør, skal søge retfærdighed og tvinge den islamiske Republiks regime til at reagere på folkets krav. Imperialistiske sammensværgelser, der har til formål at ødelægge eller opløse Iran, skal afsløres og afværges.

Vi støtter det iranske folks revolutionære kamp mod den islamiske Republiks kapitalistiske styre for frihed, demokrati, social retfærdighed og respekt for den nationale suverænitet og Irans territoriale integritet!

Vi kræver, at de iranske myndigheders løgne bringes for en åben retssag, og at USA's imperialistiske rolle i at bryde folkeretten og skabe fjendtlighederne bliver afsløret!

Vi kræver, at de imperialistiske styrkers tilstedeværelse og indblanding i de indre anliggender i landene i Mellemøsten ophører!

Vi siger NEJ til krig, sanktioner og til alle aggressioner mod landene i Mellemøsten!

De amerikanske imperialister skal holde hænderne væk fra Iran og Irak!

Irans Arbejderparti (Toufan) er forbudt i Iran og medlem af [CIPOML](#) (Den internationale konference af marxistisk-leninistiske partier og organisationer), som også APK, Arbejderpartiet Kommunisterne er medlem af